

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **Občanské sdružení SALAMANDR**, se sídlem Košíky 122, Traplice, zastoupeného JUDr. Janou Staškovou, advokátkou se sídlem Nádražní 30, Uherské Hradiště, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 3792, Zlín, ve věci ochrany proti nečinnosti, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2007, č. j. 9 Ca 142/2006 – 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci stěžovatele JUDr. Janě Staškové, advokátce se sídlem Nádražní 30, Uherské Hradiště, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného pravomocného usnesení Městského soudu v Praze

(dále jen „městský soud“), jímž byla odmítnuta jeho žaloba, resp. návrh učiněný ústně při jednání městského soudu dne 25. 10. 2006 ve věci pod sp. zn. 9 Ca 102/2005, kterým se domáhal ochrany proti nečinnosti, jež mu měl soud poskytnout vydáním rozhodnutí o uložení povinnosti žalovanému krajskému úřadu rozhodnout o námitkách žalobce proti zařazení staveb označených jako F1 – F8 v územním plánu obce Košíky. Uvedený návrh však nebyl v žalobě vedené pod sp. zn. 9 Ca 102/2005, která se týkala jiného předmětu řízení, uplatněn a nebyl ani blíže upřesněn při jednání městského soudu dne 25. 10. 2005. S přihlédnutím k těmto skutečnostem, jakož i k tomu, že z podkladů předložených stěžovatelem (z řady jeho podání a stížností), ani z podkladů a listin poskytnutých Krajským úřadem Zlínského kraje, nebylo možno vymezit, jaké podání je oněmi předmětnými námitkami, o nichž má žalovaný rozhodnout, a zda je vůbec Krajský úřad Zlínského kraje správně označen jako žalovaný, vydal městský soud usnesení ze dne 2. 8. 2007, č. j. 9 Ca 142/2006 – 23, kterým stěžovatele vyzval k upřesnění jeho návrhu. V uvedeném usnesení současně poskytl stěžovateli poučení podle § 37 odst. 5 a § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) s tím, že nebude-li přes tuto výzvu podání ve stanovené lhůtě opraveno nebo doplněno a v řízení nebude možné pro tento nedostatek pokračovat, městský soud řízení o takovém podání usnesením odmítne.

Stěžovatel – přes uvedené poučení – na danou výzvu městského soudu nereagoval, čímž neposkytl žádnou věcnou součinnost v tom, aby bylo možno jeho žalobní návrh projednat, a proto městský soud postupoval podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a napadeným usnesením ze dne 30. 8. 2007, č. j. 9 Ca 142/2006 – 26, podaný návrh stěžovatele odmítl pro neodstranitelné vady podání. V řízení nebylo z uvedených důvodů možno pokračovat a usuzovat na poskytnutí určité, konkrétní ochrany; nadto bez upřesnění žaloby nebylo vůbec možné usuzovat na splnění procesních podmínek podaného návrhu (lhůta, označení žalovaného, podmínky pro podání žaloby proti nečinnosti apod.).

V kasační stížnosti neoznačil stěžovatel konkrétní zákonné důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. a konstatoval pouze, že při jednání dne 25. 10. 2006 předsedkyně senátu odmítla danou věc řešit a tvrdila, že městský soud není příslušný věc projednávat a celá záležitost bude postoupena příslušnému soudu. Proto stěžovatel na výzvu městského soudu obsaženou ve shora citovaném usnesení ze dne 2. 8. 2007 nereagoval, resp. reagoval toliko podáním stížnosti na bezdůvodné průtahy a podezření na neetické chování předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové, v níž označil chování jmenované soudkyně za podivné, a současně uvedl následující: *„Od počátku považuji chování JUDr. Řehákové za úmysl uvádět mou osobu v nejistotu a tak jak soudkyně OS v Uh. Hradišti soudružka Veselá, přesvědčit mě že jsem blázen. Plochy F1 – F8 jsou součástí organizovaného podvodu a v této době proti mně soudruzi opět rozjeli psychický teror /od roku 1948 se nezměnili a jsou stále u moci/...“*. Současně uvedl, že své následné podání ze dne 17. 10. 2007

považuje za naprosto dostačující k objasnění všech skutečností celého případu, a závěrem navrhl, aby byl Nejvyšším správním soudem vydán následující rozsudek: „*Určuje se, že usnesení obce Košíky č. 3/2002 ze dne 13. 6. 2002 se zrušuje v části bodu 2, týkající se ploch F1 - F8*“.

Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž navrhl přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Ans 2/2008 – 46, nebylo jeho návrhu vyhověno, neboť stěžovatel nijak neosvědčil ve smyslu ustanovení § 73 s. ř. s., ve spojení s § 107 s. ř. s., skutečnosti, které by potvrzovaly možnost vzniku výjimečného a závažného stavu, který by již nebylo možno v dalším běhu času nijak odčinit.

Žalovaný se k předložené kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatelem je tvrzen důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí nebo o zastavení návrhu, jenž je ve vztahu k ostatním důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Je-li dán důvod podle písm. e), vylučuje to důvody podle písm. a), c) a d), neboť nezákonným je rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení v každém případě i tehdy, byla-li v něm krajským či městským soudem nesprávně posouzena právní otázka ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., bylo-li řízení u soudu zmatečné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. nebo je-li rozhodnutí soudu nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je u kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského či městského soudu o odmítnutí návrhu (na zahájení řízení) nebo o zastavení řízení z povahy věci vyloučen, když se v obou těchto případech jedná sice o rozhodnutí, jímž se řízení před soudem končí, ovšem nikoli o rozhodnutí ve věci samé. Přitom toliko rozhodnutími soudu ve věci samé lze posuzovat vady řízení před správním orgánem, včetně nepřezkoumatelnosti jeho správního rozhodnutí, jak jsou definovány jako důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

S ohledem na tyto skutečnosti a při znalosti toho, že městský soud napadeným usnesením žalobu stěžovatele odmítl, proto považoval Nejvyšší správní soud za rozhodný důvod kasační stížnosti uvedený pod ustanovením § 103 odst. 1

písm. e) s. ř. s., přičemž pro posouzení zákonnosti daného usnesení bylo nutno posoudit postup městského soudu, který podanou žalobu s poukazem na ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

V důsledku přísné dispoziční zásady v řízeních před správními soudy procesní úkony účastníka řízení zásadním způsobem ovlivňují zahájení řízení, jeho průběh i samotné rozhodnutí. Je-li proto podán návrh (žaloba), pak musí takové podání splňovat především obecné obsahové náležitosti podání, jež upravuje § 37 odst. 3 s. ř. s., podle něhož z každého podání musí být zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, musí být podepsáno a datováno. Vedle uvedených obecných náležitostí je však nutno ještě splnění náležitostí, které pro příslušný návrh (žalobu) vyplývají i ze zvláštních ustanovení o řízení v části třetí hlavy druhé s. ř. s. Nejde přitom o to, aby krajské soudy formalisticky trvaly na naplnění litery zákona, ale o to, aby žaloba mohla být dostatečným podkladem pro poskytování spravedlivé ochrany veřejným subjektivním právům v rámci soudního řízení.

V řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti kromě oněch obecných náležitostí musí žalobce uvést i další náležitosti, mezi které podle § 80 odst. 3 s. ř. s. patří:

- a) označení věci, v níž se žalobce ochrany proti nečinnosti domáhá,
- b) vylíčení rozhodujících skutečností,
- c) označení důkazů, jichž se žalobce dovolává,
- d) návrh výroku rozsudku.

S ohledem na skutečnost, že návrh stěžovatele, učiněný během ústního jednání ve věci vedené pod sp. zn. 9 Ca 102/2005 a následně městským soudem ještě během daného jednání vyloučený k samostatnému projednání (viz protokol o jednání ze dne 25. 10. 2005, č. j. 9 Ca 102/2005 – 90), tyto náležitosti neobsahoval, městský soud zcela po právu stěžovatele vyzval k tomu, aby odstranil vady svého podání a doplnil ho v intencích ustanovení § 80 odst. 3 s. ř. s. Pokud stěžovatel posléze nereagoval, resp. reagoval stížností na předsedkyni senátu JUDr. Řehákovou, avšak bez toho, aniž odstranil vytýkané vady v podobě absence zákonem požadovaných náležitostí žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, nezbylo městskému soudu než daný návrh odmítnout.

Samo podání učiněné stěžovatelem během shora uvedeného jednání nebylo způsobilé k meritornímu rozhodnutí, neboť nebylo možno zjistit, a to ani porovnáním a posouzením veškerých podání stěžovatele, čeho přesně se stěžovatel na základě svého návrhu domáhá. Nejvyšší správní soud se proto s postupem městského soudu ztotožňuje a konstatuje, že stěžovatel sice na výzvu městského soudu reagoval (viz výše uvedená stížnost), nicméně vytýkané vady žaloby neodstranil a jeho podání tak zůstalo i nadále neurčité a nesrozumitelné. Po marném uplynutí lhůty stanovené k odstranění nedostatků podání stěžovatele, a to vzdor poučení soudu o následcích nevyhovění této výzvě, proto nezbylo než takové

podání (žalobu) stěžovatele bez dalšího odmítnout, neboť jde o nedostatek podmínek řízení, pro který nelze v řízení pokračovat [§ 37 odst. 5 s. ř. s. a § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]; srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2003, č. j. 4 Ads 35/2003 – 28, www.nssoud.cz.

Lze tedy uzavřít, že postupem městského soudu stěžovatel nebyl zkrácen na svých právech, když mu byla dána dostatečná možnost pro to, aby jednoznačně určil, co v řízení požaduje, a to způsobem a při splnění požadavků zákonem předvídaných. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud připomíná judikaturu Ústavního soudu, z níž vyplývá, že práva na soudní ochranu je nezbytné se domáhat stanoveným způsobem (čl. 36 Listiny základních práv a svobod), odmítne-li se soud zabývat podáním, které evidentně nesplňuje náležitosti stanovené pro žalobu, nelze takový postup soudu vytknout jako odepření spravedlnosti (*denegatio iustitiae*); srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 2. 1995, sp. zn. IV. ÚS 145/94, publikovaný pod č. 11 Sb. n. u. US, sv. 3, str. 57. Je nutno též konstatovat, že ochrana proti nečinnosti u soudu neslouží k vynucení jiného konání správního orgánu, než je vydání rozhodnutí nebo vydání osvědčení (§ 79 odst. 1 s. ř. s.) a nelze se jejím prostřednictvím dovolávat vydání rozhodnutí určitého obsahu tak, jak to činí stěžovatel; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2004, č. j. 7 Afs 33/2003 – 80, publikovaný pod č. 456/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz. V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu jde v podstatě pouze o výzvu k vydání meritorního rozhodnutí, které správní orgán opomenul nebo odmítl vydat.

K námitce stěžovatele vycházející z toho, že vady svého podání neodstranil, neboť v návaznosti na jednání městského soudu dne 25. 10. 2006 ve věci pod sp. zn. 9 Ca 102/2005 předpokládal, že městský soud není příslušný věc projednávat a celá záležitost bude postoupena příslušnému soudu, uvádí Nejvyšší správní soud následující:

S ohledem na obsah návrhu stěžovatele nebylo v době jednání městského soudu ve shora citované věci možné zcela jednoznačně určit místní nepřislušnost městského soudu, resp. místní příslušnost soudu jiného. Ostatně z protokolu o jednání ani nic takového nevyplývá a i v případě, že by stěžovateli byla taková informace během ústního jednání sdělena, nezbavilo ho to nutnosti vyhovět výzvě městského soudu a vytýkané vady žaloby odstranit tak, aby byla projednatelná, přičemž současně se specifikací svého návrhu mohl namítnout i případný nedostatek místní příslušnosti městského soudu. Nedostatek místní příslušnosti soudu, který ve věci rozhodoval, namítaný až po vydání rozhodnutí, resp. až v kasační stížnosti proti tomuto rozhodnutí totiž zásadně nezpůsobuje zmatečnost řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a není tak důvodem pro zrušení daného rozhodnutí. Případná místní nepřislušnost soudu by byla zhojena pomocí zásady *perpetuatio fori* (trvání místní příslušnosti), k jejíž aplikovatelnosti se Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém usnesení ze dne 12. 6. 2003, č. j. Nad 52/2003 – 28,

publikovaném pod č. 27/2003 Sb. NSS, www.nssoud.cz, s tím, že jako obecná právní zásada se užije i ve sféře správního soudnictví.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele uplatněné ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. jako důvodné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci Nejvyšší správní soud ustanovené zástupkyni přiznal náhradu nákladů podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, spočívající v odměně za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání soudu týkající se věci samé) v částce 4200 Kč a v náhradě hotových výdajů v částce 600 Kč, tj. celkem v částce 4800 Kč. Tato částka bude zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupkyně stěžovatele do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2008

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu